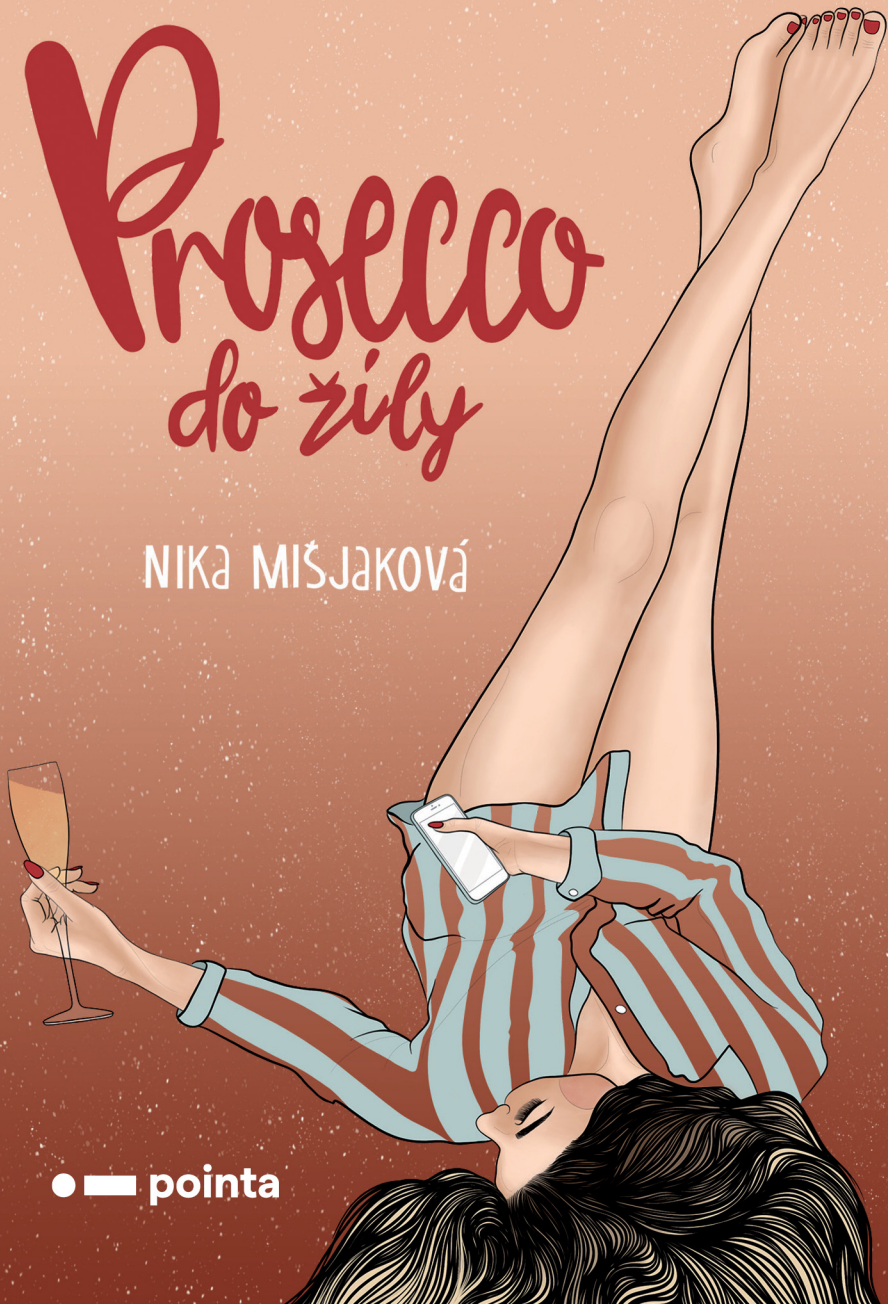

Prosecco do žily

NIKA MIŠJAKOVÁ

● — pointa

Prosecco do žíly

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Nika Mišjaková

Prosecco do žíly – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Prosecco
do žily

NIKA MIŠJAKOVÁ

2019

Prosecco do žily

Autor Nika Mišjaková

Ilustrace Denisa Klimentová

ISBN 978-80-907-3068-7 tištěná verze

ISBN 978-80-883-3515-3 ePub

ISBN 978-80-883-3516-0 Mobi

ISBN 978-80-883-3517-7 PDF

PŘEDMLUVA

Je opravdu velmi málo věcí, o kterých bych mohla říct, že je nesnáším. Jednou z nich jsou první setkání. Vztahy jsou pro mě poměrně komplikovaná záležitost – skoro bych řekla, že je neumím. Snažím se být milá a ochotná, a přesto se to vždycky nějak nepovede. Dlouhodobě mě v podstatě nikdo nesnese a stejně tak nesnesu nikoho já – což je poměrně překvapivé, protože jsem extrovert a bavič a ve společnosti lidí, které znám, jsem často a ráda středem pozornosti.

První den v nové práci nebo návštěva v neznámém domě je pro mě totální očistec. Na vrcholu pomyslného žebříčku je ovšem první rande. Samozřejmě. Sejdou se dva neznámí lidé a mají se o něčem bavit. Ale o čem, proboha? Nejdřív bych potřebovala asi tak 30 hodin, abych odvyprávěla svůj život, a teprve pak by mi mohly přijít nějaké otázky zajímavé.

První rande jsou prostě trapná pro všechny. Neznám nikoho, kdo by na ně rád chodil. Doba moderních technologií

umožňuje mít i několik prvních rande za měsíc, za týden a vlastně klidně i za večer. Nehodnotím, zda je to dobře, či špatně, doba je rychlá, a tak je rychlé i seznamování. Mnohdy stačí jeden neuvážený tah prstem v seznamovací aplikaci a navždy si zavřete cestu k partnerovi, se kterým by vám možná bylo naprosto skvěle.

Ale taky můžete jít úplně normálně do baru, do samoobsluhy, na jazykový kurz, jet na dovolenou nebo zhlédnout výstavu a tam se seznámit. Můžete. Ale o tom tato kniha není.

Je o tom, jak jsem propadla populární bublině seznamovacích aplikací. Jak jsem uvěřila, že na druhém konci virtuálního drátu je člověk naladěný stejně jako já. A že lásku můžete najít i tak, že oba přetáhnete prstem někam doprava, a pak už to bude jen pěkné.

Absolvovala jsem několik prvních rande. Rande v podstatě naslepo je v hierarchii prvních schůzek to největší peklo. Má druhá rande se naopak dají spočítat na prstech ruky. Jedné ruky. A ještě dost prstů zbude. Na podobných seznamkách totiž potkáte různé druhy lidí – a upřímně nejen divných mužů, ale i divných žen. Lidí, kteří by se za normálních okolností po rozchodu ještě nepouštěli do dalšího honu na partnera. Nešli by do baru a nezačali by se bavit s neznámými lidmi, neřekli by přátelům, aby je seznámili s jejich nezadaným kamarádem, nedali by si inzerát do novin. Neudělali by to, protože mnohdy již jeden vztah mají, nejsou vyléčení z předchozího zklamání nebo třeba vůbec žádný vztah nehledají.

To platilo i pro mě. Byla jsem zraněná a nedoléčená a potkávala jsem úplně stejné lidi. Myslím, že jsem si je podvědomě vybírala. Věděla jsem úplně přesně, co nechci. Ale netušila jsem, co chci, a nedala jsem pokoj, dokud jsem to nedostala.